

Dániel könyve – Százhetvenötödik szám

A megdicsőült Krisztus: Prófétai párhuzamok Dániel és a Jelenések könyve között

Jeff Pippenger

2024-04-05

Krisztus látomása Dániel tizedik fejezetében ugyanaz a látomás, amelyet János látott a Jelenések könyvében. Ez a „marah” látomás volt, amely a Krisztus megjelenéséről szóló „mareh” látomás nőnemű kifejezése. A „mareh” a kétezer-háromszáz évről szóló látomás, és elsődleges jelentése: „megjelenés”. Krisztus „megjelenése” mind Dániel, mind János esetében egyaránt a megdicsőült Krisztusról szóló látomás volt.

Az első hónap huszonnegyedik napján a nagy folyó, a Hiddekel partján voltam. Akkor felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, egy férfi állt előttem gyolcsba öltözve, derekán Úfáz aranyából való övvel felövezve. Teste olyan volt, mint a berill, arca olyan, mint a villámlás tündöklése, szemei mint a tűz fáklyái, karjai és lábai mint a fényesre csiszolt érc színe, és beszédének hangja olyan volt, mint a sokaság zúgása. Dániel 10:4–6.

A „mareh” szó, amelynek jelentése „megjelenés”, ebben a szakaszban így van fordítva: „a villámlás megjelenése”. A szó a tizedik fejezetben négyszer fordul elő; kétszer „látomás”-nak, kétszer pedig „megjelenés”-nek van fordítva. Nőnemű alakjában még három másik alkalommal is szerepel. A „marah” szó a „megjelenés” látomásának nőnemű kifejezése. Jelentése: „tükör”, és olyan „műveltető” határozószó, amely valaminek az előidézője, amikor azt meglátják.

Az okozati határozószó olyan melléknévből származik, amely valamit előidéz vagy hatást vált ki. A nyelvben és a nyelvtanban ez gyakran olyan igékre vagy szerkezetekre utal, amelyek azt a gondolatot fejezik ki, hogy valaki vagy valami egy másik személyt vagy dolgot cselekvés végrehajtására készítet, illetve valamely állapot megtapasztalását idézi elő.

Például a „Megneveltette őt” mondatban a „-tette” műveltető, mert azt jelzi, hogy az alany (ő) az okozója annak, hogy a tárgy (őt) végrehajtja a cselekvést (a nevetést).

„Megjavíttattam az autót.” (Ebben a mondatban az „én” alany valaki mást készítetett arra, hogy elvégezze az autó megjavításának cselekvését.)

„Rávette tanítványait, hogy készüljenek a vizsgára.” (Itt az alany, az „ő”, tanítványait arra készítette, hogy részt vegyenek a vizsgára való készülés cselekvésében.)

„Levágatta a haját.” (Ebben az esetben az alany, azaz „ő”, valaki mással végeztette el a haja levágását.)

„A vállalat felújíttatta az épületet.” (Ebben a mondatban a vállalat valaki mást bízott meg azzal, hogy végrehajtsa az épület felújításának cselekményét.)

„Megkérjük a gyermekeket, hogy segítsenek a házimunkában.” (Itt az alany, a „mi”, azt tervezi, hogy a gyermekeket ráveszi arra, hogy részt vegyenek a házimunkában való segítségnyújtás cselekvésében.) E példák mindegyikében a műveltető igék (had, made, got, get) azt jelzik, hogy az alany valaki mást készítet arra, hogy végrehajtsa a főige által megjelölt cselekvést (repaired, study, cut, renovated, help).

A „mareh”, vagyis a megjelenésről szóló látomás, amikor nőnemű alakban „marah”-ként szerepel, és „tükörként” van meghatározva, arra utal, hogy a megdicsőült Krisztusról kapott látomás azokban is visszatükröződik, akik szemlélik azt. Amikor Dániel Krisztus „megjelenését” villámlásként látta, az emberek egy csoportja félelmében elmenekült, Dánielben azonban csodálatos változást idézett elő.

És egyedül én, Dániel, láttam e látomást; a velem levő férfiak ugyanis nem látták a látomást, de nagy rettegés szállta meg őket, úgyszólván elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Így egyedül maradtam, és láttam ezt a nagy látomást, és semmi erő sem maradt bennem; mert életem romlássá változott bennem, és semmi erőt nem tartottam meg. Dániel 10:7, 8.

Az igazságot a héber „igazság” szó jelképezi, amely a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjéből áll. Az első betű és az utolsó betű Krisztus esetében mindig ugyanaz, mert az Alfa és az Ómega mindig a kezdettel együtt jelenti a véget. A középső, vagyis a tizenharmadik betű a lázadást jelképezi. Dániel kijelenti: „én, Dániel egyedül láttam a látomást”, de azok a férfiak, akik Dániellel voltak, és lázadásban éltek, „nem látták a látomást”. Ezért Dániel „egyedül” „látta a nagy látomást”. A kezdetnél és a végén Dániel egyedül látta a látomást, és a második utalás azt idézte elő, hogy azok, akik elfutottak, nyilvánvalóvá tegyék lázadásukat. Dániel Istennek az utolsó napokban élő népét jelképezi, akik Krisztus képmására változnak át azáltal a folyamat által, hogy az Ő képmását szemlélik. Nekünk a „tükör” látomására kell tekintenünk.

„Élő tapasztalat által kell ismeretünknek lennie Istenről. Ha tovább haladunk, hogy megismerjük az Urat, megtudjuk, hogy az Ő kijövele bizonyos, miként a hajnal. Krisztus arra hív bennünket, hogy beteljesedjünk az Isten egész teljességéig. Akkor hűen képviselhetjük a keresztény vallás tökéletességét. „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki” — jelenti ki a Megváltó —, „soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” Krisztus azt akarja, hogy munkatársai legyünk. Amikor kiüresedünk önmagunktól, kegyelmét adja nekünk, hogy másoknak továbbadjuk. A két olajág, amely a két aranycsövön át kiüríti magából az aranyolajat, bizonyosan ellátja a megtisztított edényeket világossággal, vigasztalással, reménységgel és szeretettel azok számára, akik szükségben vannak. Istennek többé kell adnunk, mint szeszélyes szolgálatot. Ezt azonban csak úgy tehetjük meg, ha Jézustól tanulunk, ápolva az Ő szelídségét és szívbeli alázatosságát. Rejtsük el magunkat Istenben. Bízunk Benne. Maradjunk Krisztusban. Akkor mindnyájan „fedetlen arccal szemlélve az Úr dicsőségét, mint egy tükörben, ugyanarra a képre változunk át dicsőségről dicsőségre” — jellemről jellemre. Isten nem vár lehetetlent sem tőled, sem tőlem. Őt szemlélve átváltozhatunk az Ő képmására.” Signs of the Times, 1900. április 25.

Dániel könyvének tizedik és kilencedik fejezetében Gábiel megadja Dánielnek a prófécia külső és belső látomásainak magyarázatát, és Dániel első kijelentése a tizedik fejezet első versében az, hogy

mindkét látomást megértette, amelyeket a „dolog” és a „látomás” jelképez. Ezt a megértést a huszonegy nap végén nyerte el, amely idő alatt gyászolt. E huszonegy nap Mihály arkangyal megérkezésével zárult le. A kétszázhusz szám, valamint a huszonkettő szám, amely a kétszázhusznak a tizede, illetve tizede, az istenségnek az emberiséggel való egyesülésének jelképe, és a huszonkettedik napon változott át Dániel Krisztus képmására.

Nem ettem ingyenc edelt, hús és bor sem jutott a számba, és egyáltalán nem kentem meg magamat, míg be nem telt a teljes három hét. Az első hónap huszonnegyedik napján pedig, amikor a nagy folyó, vagyis a Hiddekel partján voltam, felemeltem szememet, és láttam: íme, egy férfi gyorsba volt öltözve, derekát pedig Úfáz színaranyával övezték. Dániel 10:3–5.

Dániel Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, akik Isten prófétai Igéje által felismerték, hogy szétszórattak, és akik siratják szétszórt állapotukat, valamint világosságot keresnek. Szétszórt állapotukat Ezékiel harminchetedik fejezetében a holt, kiszáradt csontok völgye szemlélteti. A csontok holtak, és szétszórva hevernek, mégis Izrael házaként vannak azonosítva. Az utolsó napok Izrael háza a száznegyvennégyezer. Szétszórattak, miként azt Dániel felismerte Jeremiás és Mózes könyveiből. Ezékielnél a halott állapot azt jelzi, hogy felismerik állapotukat.

Akkor ezt mondta nekem: Embernek fia, ezek a csontok Izrael egész háza. Íme, ezt mondják: Megszáradtak csontjaink, és elveszett reménységünk; kivágtunk a magunk részére. Ezékiel 37:11.

Izrael háza, amely a csontok, kijelenti, hogy „részeinkre nézve kivágtunk”. Felismerték szétszórt állapotukat. Az utolsó napok Izrael háza a tíz szűz példázatát a legteljesebb pontossággal betölti, és a millerita történelemben annak a felismerésnek a beteljesedése, hogy részeiktől el voltak vágva, akkor azonosítható, amikor a bölcs szüzek megértették, hogy a késedelem idejében vannak, és azt is, hogy a késedelem ideje a példázat meghatározott időszaka volt. Azok Ezékielnél, akik felismerik szétszórt állapotukat, azok, akik az első csalódás után felismerték, hogy a késedelem idejében vannak.

Mind Ezékiel csontjai, mind a tíz szűzről szóló példázat bölcsei Dániel gyászában vannak ábrázolva a huszonegy nap alatt. A huszonegy nap elteltével, a huszonkettedik napon, Mihály alászállt, és Dánielnek adatott egy látomás a megdicsőült Krisztusról, amely Dánielt Krisztus képmására változtatta. A bölcs szüzeknek és a holt csontoknak is át kell menniük azon az átváltozáson, amelyet a tükör általi látomás visz véghez.

Dániel, Ezékiel halott csontjai és a Millerita történelem bölcs szüzei egyaránt összhangban állnak azzal a két tanúval, akiket a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében megölnek. Mózeset és Illést megölték, de három és fél jelképes nap végén fel kellett támadniuk. Mózeset Mihály támasztotta fel, amint azt Júdás könyve azonosítja.

Mihály főangyal pedig, amikor az ördöggel tusakodva Mózes testéről vitatkozott, nem mert ellene káromló ítéletet mondani, hanem ezt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr. Júdás 1:9.

Dániel tizedik fejezetében Dániel a tükörképi látomást kapja, amikor Mihály alászáll a huszonegy napos gyász után. A halottakat Mihály hangja támasztja fel.

Mert maga az Úr fog alászállni a mennyből riadóval, az arkangyal szavával és Isten trombitájával; és a Krisztusban elhunytak támadnak fel először. 1 Thesszalonika 4:16.

Dániel tizedik fejezete azonosítja a harmadik angyal laodiceai mozgalmából a harmadik angyal filadelfiai mozgalmába való átmenetet. Egybehangzik a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanújával, Ezékiel harminchetedik fejezetének holt csontjaival, a tíz szűz példázatában szereplő bölcs szűzekkel, valamint a Milleritákkal, akik betöltötték a példázatot. Gábrriel adta a nagy tükörlátomás magyarázatát, miközben befejezte azt az értelmező munkát, amelyet a kilencedik fejezetben kezdett el. Az értelmezés azáltal valósult meg, hogy Gábrriel azonosította a prófétai történelmet, amely a tizenegyedik fejezetben található, és amely valójában a tizenkettedik fejezet első három versébe is átnyúlik. Ezután a tizenkettedik fejezet negyedik versében Dániel azt a parancsot kapja, hogy pecsételje le könyvét.

Dániel könyvének tizedik fejezetében a „sort sorra” elv szerint Dániel Isten utolsó napokban élő népét jelképezi, akiket Dániel könyvének második fejezete is úgy ábrázol, mint akik buzgón törekednek (a halál fenyegetése alatt) arra, hogy megértsék a külső prófétai üzenetet, amelyet Nabukodonozor titkos állóképe, a fenevadakról szóló jelképiség képvisel. Ugyancsak arra törekszik, hogy megértse a belső prófétai üzenet látomását, amelyet a kétezer-háromszáz nap jelképez. A tizedik fejezetben szereplő huszonegy jelképes gyásznapi után végül úgy van ábrázolva, mint aki mindkét kijelentést megértette. Megértése akkor teljessé válik, amikor az arkangyal alászáll, és öt háromszor megérinti.

A Mihállyal kapcsolatos tapasztalata, Mihály látomása, amelyet egyedül ő lát, felkészíti őt arra, hogy megkapja a prófécia mind a belső, mind a külső látomásainak teljes magyarázatát. Ez a tapasztalat sorról sorra, igen részletes módon kerül bemutatásra, amikor egybevetjük Ezékiel harminchetedik fejezetével, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetével és Ézsaiás hatodik fejezetével. A tizenegyedik fejezet azon verse, amelyben Gábrriel a két látomást egybekapcsolja, a tizedik vers, mert ott az északi király felvonul az erősségig, de nem tovább. Az erősség a nemzet, vagy a főváros, vagy Egyiptom királya az adott versben, amint azt Ézsaiás a hetedik fejezetben meghatározza.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Reczin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy nem lesz többé nép. Efraim feje pedig Samária, és Samária feje Remáliának fia. Ha nem hiszték, bizony meg nem maradtok. Ézsaiás 7:8, 9.

Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik versében az északi király felvonul Egyiptom határáig, és a vers ezt Egyiptom (a déli király) „erősségeként” határozza meg. Kimutatható, hogy a tizedik vers 1989-et jelképezi, amikor a Szovjetuniót elsöpörte a pápaság és annak megbízott hadereje, az Egyesült Államok. Ez volt az első három megbízotti háború közül, amely a harmadik megbízotti háborúban (Panium) végül a III. világháborúvá válik. A második megbízotti háborút a tizenegyedik és a tizenkettedik versek ábrázolják, és ez jelenleg Ukrajnában zajlik, ahol Oroszország a déli királyt képviseli, miként a Szovjetunió is a déli királyt képviselte az 1989-es veresége idején.

A múltban a „hidegháború” kifejezést használtam arra, hogy különbséget tegyek e három helyettesítő háború és a világháborúk között. Ukrajnában valójában tényleges háború zajlik, tehát ez nem valójában hidegháború, hanem a pápaság és szövetségesei, valamint Oroszország közötti helyettesítő háború. De lesz egy harmadik világháború, amelyben gyakorlatilag minden nemzet célpontnak fog számítani.

Ó, bárcsak Isten népének volna érzéke a városok ezreinek küszöbönálló pusztulása iránt, amelyek immár csaknem teljesen átadták magukat a bálványimádásnak!

„A törvénszegés csaknem elérte határát. Zűrzavar tölti be a világot, és nagy rettegés készül hamarosan az emberekre törni. A vég igen közel van. Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami elsöprő meglepetésként hamarosan a világra szakad.” Review and Herald, 1903. szeptember 10.

A tizenegyedik és tizenkettedik versekben Oroszország, a déli király, le fogja győzni a pápaság helyettesítő hadseregét, amelyet a náci rezsim képvisel, amely az ukrainai háborús erőfeszítéseket irányítja, és amelyet a pápaság korábbi helyettesítő hadserege, az Egyesült Államok támogat. A második világháborúban a pápaság helyettesítő hadserege, az északi király, a kommunista Oroszországgal szemben Németország náci rezsimje volt, és ez a helyettesítő hadsereg vereséget szenvedett, miként a közeljövőben ismét vereséget fog szenvedni Ukrajnában.

A harmadik helyettesítő háborút a tizenharmadiktól a tizenötödikig terjedő versek ábrázolják, és az ősi történelemben a paniumi csata által teljesebben be. A harmadik helyettesítő háborút az Egyesült Államok, a pápaság helyettesítő hadserege fogja megvívni, és az északi király abban a csatában győzedelmeskedni fog az ateizmus felett, miként az első helyettesítő háborúban (hidegháború) is. Az első és a harmadik helyettesítő háborúban az északi király – a pápaság – legyőzi a déli királyt (a Szovjetuniót), majd legyőzi az Egyesült Nemzetek Szervezetét. E két csatában helyettesítő hadserege az Egyesült Államok volt, és ismét az lesz.

Putyin ukrainai győzelmét követően Trumpot nyolcadik elnökként újraválasztják, vagyis annak a hét elnöknek a sorából valóként, akik azóta uralkodtak az Egyesült Államokban, hogy az első helyettesítő háború (hidegháború) 1989-ben beteljesedett, amely a harmadik angyal reformmozgalma számára a vég ideje volt. Trump a földi fenevad republikánus szarvát képviseli, és 2020-ban a „woke” ateizmus fenevadjának kezétől halálos sebet kapott, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete két tanújának az utcán való megöletése beteljesedéseként.

A Future for America ugyanazon történelmi időszakban az igazi protestáns szarvat jelképezi, és 2020-ban a Future for America halálos sebet kapott a „woke” ateizmus fenevadjának kezétől. 2023-ban, 2001 után huszonkét évvel, Mihály alászállt, hogy megkezdje azt a folyamatot, amelyet Ezékiel, János, Dániel és Ézsaiás jelképez: egy hatalmas sereg feltámasztását, amely zászlóként emeltetik fel a hamarosan eljövendő vasárnapi törvénynél.

1856-ban a filadelfiai millerita mozgalom átment a laodiceai millerita mozgalomba, és ott és akkor elutasította a hét időre vonatkozó megnövekedett ismeretet, majd 1863-ban teljesen véglegesítette lázadását. A milleriták a hatodik egyház, Filadelfia által jelképezett állapotból a hetedik egyház

tapasztalatába mentek át, és ez a fordulópont párhuzamba állítható 2023 történelmével, amikor a Future for America laodiceai mozgalma a hetedik egyház tapasztalatából visszatér a hatodik egyház, Filadelfia tapasztalatához. Ebben a prófétai alkalmazásban az igaz protestáns szarv, miként a republikánus szarv is, a nyolcadikká lesz, amely a hét közül való volt.

A kulcsa annak felismeréséhez, hogy az ukrajnai háború a második helyettesítő háború, a tizedik vers „erőssége” és a hetedik vers. A hetedik versben, amely azt jelképezte, hogy a pápaság 1798-ban megkapta halálos sebét, a dél királya behatolt az észak királyának „erősségébe”, és ez akkor teljesedett be, amikor Napóleon tábornoka bement a Vatikánba, és foglyul ejtette a pápát. A dél királya behatolt az erősségbe. A tizedik versben az észak királya, amely a pápaságot és annak helyettesítő hadseregét, az Egyesült Államokat jelképezi, elsöpörte a Szovjetunió szerkezetét, de az „erősséget” állva hagyta. Az „erősség” a fej, a főváros volt — Oroszország.

Ám a „fő”, vagyis az erősség, csak két vagy három tanúbizonyság alapján állapítható meg Ézsaiás könyve hetedik fejezetének hetedik és nyolcadik verse felhasználásával. Ézsaiás hét, nyolcadik és kilencedik verse szolgált elsődleges hivatkozási pontul Hiram Edsonnak a „hét időről” szóló, 1856-ban megjelent cikksorozatához. Az a két vers, amely megállapítja, hogy Oroszország az az erősség, amely a jelenlegi ukrajnai háborúban felülkerekedik, ugyanaz a két vers, amely Izrael északi és déli királysága ellen szóló mindkét „hét idő” kiindulópontját is meghatározza. A tizenegyedik fejezet tizedik verse az külső látomást azonosítja, amelyről White testvérnő azt tanítja, hogy a királyságok felemelkedésén és bukásán alapul.

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint azt Dániel és a Jelenések könyve világosan feltárja, meg kell tanulnunk, milyen értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyhez foghatót világunk azóta sem látott — olyan hatalommal és pompával, amely ama kor emberei előtt oly szilárdnak és maradandónak tűnt —, milyen teljesen elmúlt! Mint „a fű virága”, elenyészett. Jakab 1:10. Így enyészett el a méd-perzsa birodalom, valamint Görögország és Róma birodalma is. És így enyészik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Egyedül az maradhat fenn, ami az Ő szándékához kapcsolódik, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyedüli szilárd dolgok, amelyeket világunk ismer.” Próféták és királyok, 548.

A három proxyháború „világosan meg van írva Dániel és a Jelenések könyvében”, és e igazság kulcsa a Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik versében említett „erősség”. Ám a tizedik vers a belső látomásra is vonatkozik, mert mindkét „hét idő” kiindulópontja az Ézsaiás hetedik fejezetének nyolcadik és kilencedik versében is azonosítva van. A külső és a belső nem választható el egymástól, és a két kétezer-ötszázhusz éves időszak egyúttal Ezékiel két botja is, amelyek egyesítve a száznegyvennégyezer elpecsételését jelképezik, ami az istenség és az emberség egyesítése.

Dániel tapasztalata az okozati „marah” látomással a prófécia azon vonalát jelképezi, ahol Mihály alászáll, és feltámasztja az Ő végidei népét. Ez a feltámadás azokat a lépéseket szemlélteti, amelyeket Krisztus véghezvisz annak érdekében, hogy Istenségét egyesítse végidei népének emberségével. Ez az isteni értelem és az emberi értelem egyesítése által valósul meg, hogy egy értelemmel bírjanak; és a trónteremben, a Szentek Szentjében megy végbe, amely az az „erősség”,

amelyet White testvérnő a lélek „fellegvárának” (erősségének) nevez.

A trónteremben Isten utolsó napi népe Krisztus értelmét kapja, és azután Krisztussal együtt a mennyei helyekre ültetetik. Az a mennyei hely, ahol Krisztus ül, az erősség, avagy a templom feje. A test-templomnak van egy alacsonyabb természete, amely a test, azaz a hús. Van egy magasabb természete is, amely az elme. Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik versében az a kulcs, amely a külső látomás erősségét jelöli, egyúttal a belső látomás erősségét is jelöli, és ezáltal azonosítja azt a történelmet, amelyben a republikánusság és a protestantizmus szarvai átmennek a fenevad képébe (republikánusság), illetve Isten képébe (igaz protestantizmus). Ekkor mindkét szarv a hét közül való nyolcadikká lesz.

A protestantizmus valódi szarva tehát a filadelfiai szarv, amely Ezékiel hatalmas serege, és Ézsaiás zászlaja, amely felemeltetik a fenevad képmása elleni hadviselésben, először az Egyesült Államokban, majd a világban. Dániel tizenegyedik fejezete, tizedik verse azonosítja a szent történelemnek azt a pontját, amikor a botok egyesítése megkezdődik. Az ukrajnai háború 2014-ben kezdődött, de Oroszország csak 2022-ben kezdte meg Ukrajna invázióját. 2023-ban, 2001 után huszonnégy évvel, Mihály megkezdte azok feltámasztására irányuló munkáját, akik 2020-ban a tíz szűzről szóló példázat beteljesedéseként elszenvetették első csalódásukat. Először egy „hangot” támasztott, amely most a pusztában kiált. 2023 júliusában az a hang kiáltani kezdett, és ugyanaz a hang volt az, amely a harmadik angyal reformmozgalmának kezdetén, 1989-ben támasztatott fel, mert Jézus mindig a véget szemlélteti a kezdettel.

A pusztában kiáltó „szózat” a Jelenések első fejezetének bemutatásával kezdett hangzani, ahol az istenség és az emberség egyesülése Jézus Krisztus kijelentéseként van ábrázolva, olyan kijelentésként, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt tárul fel. Dániel a tizedik fejezetben tapasztalta meg ezt a kijelentést, az „okozati” látomással. Az istenség és az emberség egyesülése a Jelenések első verseiben a legfontosabb igazságot képviseli, az első említés szabálya alapján. Az istenség és az emberség egyesülése, amely a száznegyvennégyezer elpecsételése, Isten Igéje által valósul meg. Ezt az Igét az Atya adja a Fiúnak, aki az Ő angyalának adja, aki azután egy emberi képviselőnek adja át az üzenetet. Az első két lépést az istenség képviseli. E két lépésnek az a megkülönböztető sajátossága, hogy az istenség második lépése azt az istenséget képviseli, amely mindeneket teremtett. A következő két lépést Isten teremtményei képviselik. Az első lépés egy büntelen angyal, Isten teremtésének második megnyilvánulása pedig az volt, akinek adatott a hatalom, hogy a maga neve szerint újjáteremtsen. Ez a negyedik lépés, amely az emberséget képviseli, ezután arra rendeltetett, hogy vegye az üzenetet, és elküldje azt a gyülekezeteknek, hogy a gyülekezetek „olvassák és hallják” azokat a dolgokat, amelyek abban megírattak.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott néki, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek hamar meg kell lenniük; és elküldvén azt az ő angyala által, megjelentette az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten ígéjéről, és Jézus Krisztus bizonyosságtételéről, és mindazokról, amiket látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e próféta beszédeit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban: mert az idő közel

van. János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő; és a hét Lélektől, akik az ő királyi széke előtt vannak; és Jézus Krisztustól, aki a hű bizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeretett minket, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az Isten és az ő Atyja számára: annak legyen dicsőség és uralom örökkön örökké. Ámen. Ímé, eljön a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még azok is, akik átszegezték őt: és siratja őt a föld minden nemzetsége. Igen, Ámen. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Én, János, aki testvéretek is vagyok, és társatok a nyomorúságban, és Jézus Krisztus országában és tűrésében, a Patmosznak nevezett szigeten voltam, az Isten igéjéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben valék az Úrnak napján, és hallék hátam mögött nagy szót, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergámumba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:1–11.